

ЗАЩО СЪМ УЧИТЕЛ

Като дете никога не беше ми минавало през ум, че един ден ще стана учител. За да стана учител, повлияха две клетви и една случайност в живота ми.

В гимназията имах добра учителка по литература. Част от учебния материал засягаше творчеството на Гьоте и Пушкин, където всичко ми харесваше неимоверно, но друга част разглеждаше „Илиада“, „Антигона“ и „Ад“ на Данте, които не ми бяха по вкуса. За едните автори и творби знаех повече, отколкото бе нужно, а за другите – почти нищо. И по предмета, който ми бе любим и винаги получавах шестици, цъфнаха една след друга две двойки. Това ме подразни и като вироглаво магаре се заинатих да не чета изобщо книга, която интуитивно не приемам или ми налагат насила. Започнах да споря с кротката и спокойна учителка за стойностите на различните творби и дори да печеля споровете. Независимо че тя бе много по-ерудирана от мен, аз печелех симпатиите на класа, защото никой не харесваше древногръцките герои. Това я изнервяше и един ден, в който бе изпаднала в лошо настроение, вдигна показалец към небето и тихо каза:

– Винаги съм казвала, че имаш талант за писане. Дано един ден станеш учител, а не журналист или писател! Така ще разбереш колко несправедлив си бил към мен!

Втората клетва получих от един селски даскал, когото хванах в магазина, където бях на стаж, да краде. В края на учебната година ни пратиха в различни магазини за няколко дни на стаж. Аз се случих в магазин за спортни стоки. През последния ден на стажа си случайно видях възрастен мъж, който пъхаше чифт китайски кецове в охлузена пазарска чанта. Споделих това с продавачката на касата и когато мъжът тръгна да излиза от магазина, бе спрял и изобличен в кражбата. За беля в същото време влезе милиционер и работата стана дебела. Започнаха обяснения и се разбра, че мъжът е учител на село, с много ниска заплата. Имал син на моята възраст, който искал китайски кецове, защото бяха модерни по това време. Човекът нямал пари да му купи, затова ги откраднал. Накрая се разплака и раменете му се разтресоха от мъка и унижение. Бях потресен и съжалявах, че издадох несретника. Все пак му се размина и след като върна кецовете, на вратата на магазина мъжът се обърна и с още мокри очи каза:

– Може и да си прав, момче! Дано един ден станеш учител, за да разбереш болката ми сега!

В КК „Албена“ бях по-късно на плаж със семейството си едно лято и се случи нещо, което ме разтърси. Докато се печяхме на слънце, хората наоколо се развикаха и се скупчиха на брега. Давеше се някакъв човек. Спасителите бяха доста далеч и докато реагират, едно момче се хвърли да го спасява. По-късно разбрахме, че е бил син на давящия се. Водата този ден бе много студена от скорошния дъжд, имаше доста подводни ями, течения и водовъртежи. Преди да стигне и до половината разстояние от удавника, момчето потъна и само ръката му изплуваше от време на време. Жените наоколо се разпищяха, а ние гледахме смутени и уплашени. Да влезеш в такова море, си бе чисто самоубийство.

– Дайте въже! – извика мъж на средна възраст и се втурна към близкото заведение „Бира-скара“. Грабна сложеното за украса моряшко въже и се бухна във водата. Беше добър плувец и скоро стигна до момчето. Успя да го изкара на повърхността, където то се вкопчи във въжето. Всичко се случваше на не повече от двадесетина метра от брега. След това плувецът доплува и до първия удавник. Цяло чудо бе, че намери и него. Заплува към брега, влачейки го, и в това време щатните спасители дойдоха с лодка, в която поеха удавника. Всички гледахме към тях и когато забелязахме, че спасителят не излиза на брега, бе вече късно. Мъжът, спасил удавника и сина му, бе потънал накрая до брега. Извадиха го, но когато пристигна лекарят, само констатира смъртта му. Той бе спасил и бащата, и сина му, но сам загина. Лекарят каза, че е починал от сърдечен удар, а не се е удавил. Малко по-късно се появи една жена, която се оказа съпругата му. Беше ходила за сладолед. Тя се свлече до мъртвеца и заплака. Думите ѝ още звучат в ушите ми:

– Ваньо, мили Ваньо! Цял живот помагаш на хората, цял живот учиш децата им, а мен и детето ни остави сами...!

Разбрахме, че мъжът е учител, че е много добър и смел човек. Бе загинал достойно и всички наоколо съжалявахме за това. Тогава, сравнявайки величието на току-що починалия спасител с бездушието на останалите, се запитах: „Защо пък да не стана учител? Това е работа за свестни хора!“

Така, няколко седмици след тази случка, кандидатствах и ме приеха в учителски институт. И до днес не съжалявам за избора си! Безнадежден идеалист съм и се радвам на малките топлинки, които ми се случват понякога. Ето, в петък преди последния час учениците

от пети „д“ ме посрещнаха с надпис на дъската. Там беше написано „Г-н Иванов, обичаме Ви!“

Повярвайте, на един учител не му трябва много повече!

Специална грамота от конкурса „ЗАЩО СЪМ УЧИТЕЛ“

Красимир Бачков

Старши учител по технологии и предприемачество

7 СУ „Найден Геров“, Варна